

Het bruikleen- denken van **Thomas Rau**

De aarde is niet van ons, dat wisten de indianen eeuwen geleden al. Toch produceren we een angstaanjagende hoeveelheid afval en raken natuurlijke grondstoffen uitgeput. Het is lastig om dat proces te keren. Want het inzicht is er wel, maar kennelijk heeft de menselijke soort nog niet het vermogen om zijn leven zo in te richten dat hij nooit iets nieuws hoeft aan te schaffen. Architect Thomas Rau maakt korte metten met dat excuus. Zijn stelling is: als we de aarde in bruikleen hebben, dan moeten we dat bruikleendenken doortrekken naar ons eigen bestaan.

Rau voegt de daad bij het woord. Een van zijn laatste projecten is de reïncarnatie van het kantorencomplex van Alliander in Duiven; tot voor kort een naargeestige jaren 80-klomp die volgens de gangbare opvattingen allang met de grond gelijk gemaakt had moeten worden. Rau gebruikte de bestaande bebouwing en zorgde ervoor dat alle toegevoegde elementen zoals dakbedekking, meubilair, isolatie en sanitair gemaakt zijn van hergebruikt materiaal. Het resultaat mag gezien worden. En omdat iedere bouwsteen is vastgelegd in een paspoort, kan het nieuwe Alliander-gebouw tegen dat de tijd daar is helemaal uit elkaar gehaald worden om te dienen als basis voor iets nieuws. Om te laten zien dat hij het echt meent, heeft Rau samen met bouwer VolkerWessels Vastgoed en Alliander een beheercontract voor vijftien jaar afgesloten.

In een uitzending van Tegenlicht legt Rau zijn filosofie uit: het probleem zit in het bezit van goederen. We kopen iets, na verloop van tijd gaat het stuk en dan hebben we weer iets nieuws nodig. Makers hebben er geen baat bij om producten onverslijtbaar te maken; hoe korter een productcyclus

duurt, hoe beter het is voor de fabrikant. Het idee van Rau is om de rol van consumenten te verleggen door geen producten meer te kopen, maar de handeling die ze verrichten af te nemen. Want, redeneert Rau: als we met Philips een contract afsluiten voor de afname van licht, slagen ze er vast in om producten te ontwikkelen die zo lang meegaan en zo zuinig zijn dat hun winstmarge erdoor omhoog gaat. In het bruikleendenken van Rau zijn we geen eigenaar meer van de spullen die we gebruiken, maar gebruiker. 'Eigendom wordt eigenslim' zegt hij zelf.

Zou je volgens die gedachtegang een binnenklimaat kunnen leasen? De installateur is volledig verantwoordelijk voor het functioneren van de installatie – en voor de energierekening, want die is ook opgenomen in het contract. Hij bindt zich samen met andere deelnemers in een bouwconsortium voor de levensduur van het pand aan de opdracht om de dienst te leveren zoals hij is vastgelegd. De uitdaging is om dat zo efficiënt mogelijk te doen. De onderdelen van de installatie moeten degelijk en duurzaam zijn en het geheel moet

zo zijn ingeregeld dat het rendement optimaal is bij een minimaal energieverbruik. Ook het onderhoud moet nauwgezet gebeuren; iedere verkeerde instelling is een schadepost voor de installateur.

In theorie kan het. In de praktijk ook. Het grootste probleem zit in de omslag in denken. De eerste die dat onder de knie heeft, kan rekenen op een groeiende groep klanten; Thomas Rau voorop.

www.rau.eu

Het idee van Rau is om de rol van consumenten te verleggen door geen producten meer te kopen, maar de handeling die ze verrichten af te nemen.

Het grootste probleem zit in de omslag in denken. De eerste die dat onder de knie heeft, kan rekenen op een groeiende groep klanten.